3 LEI
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
139
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURĂ COMPLECTĂ
Moartea lui Vanderstyft

MOARTEA LUI VANDERSTYFTS

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 139

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Un omor...5
II. Surprize..13
III. O constatare surprinzătoare.....................................19
IV. Clarificarea..24

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de1 şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr, echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 139-a:

«Miliardarul Wanderstift a fost găsit mort în vila sa.

Medicul de casă, doctorul Winston, opinează că e vorbă de un omor.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice acest caz«.

«Clubul-Excentric«,

I. Un omor

Ceasul din peretele biroului lui Percy Stuart bătu tocmai ora 12 noaptea, când un servitor intră înăuntru, anunţându-şi stăpânul, caro se pregătea că se ducă la culcare, că doctorul Winston vrea neapărat să-i vorbească.

Medicul anunţat fu introdus în birou. El avea în mână o scrisoare. Percy Stuart cunoştea foarte bine forma plicului, pe care Winston îl ţinea în mână. În astfel de plicuri, i se trimeteau însărcinările clubului Excentric.

Uitându-se mai bine la medic, Percy rămase surprins.

— Ce s-a întâmplat cu d-ta, doctore? Eşti tare schimbat la faţă! Parcă te-ai fi întâlnit cu moartea în drum!

— N-am întâlnit moartea, dar am văzut un mort!

Percy oferi medicului un coniac şi-l invită să ia loc. Apoi, îi spuse:

— Povesteşte-mi, te rog, ce te aduce la mine! Am impresia că îi s-a întâmplat ceva neobişnuit.

Medicul îşi duse mâna la frunte.

— Ştiu că, din ordinul clubului Excentric, te ocupi cu clarificarea celor mai enigmatice cazuri. Un astfel de caz s-a întâmplat recent. Vin direct de la mister Spencer, preşedintele clubului Excentric, care mi-a cerut să-ţi predau scrisoarea aceasta, cuprinzând cea de a 139-a însărcinare. S-a comis o crimă, cu toate că medicul profesor Hennyson susţine că e vorba de un atac de cord. Eu sunt convins însă, că s-a săvârşit o crimă. N-am mai văzut în viata mea un cadavru, a cărui figură să exprime atâta disperare!

Percy Stuart îl întrerupse.

— Despre cine e vorba?

— De Elizar Vanderstyft, cunoscutul miliardar.

— Hm, miliardele lui ar putea că tenteze pe un criminal!

În timp ce Percy Stuart citea scrisoarea din partea clubului Excentric, medicul îl rugă:

— Vino, te rog, cu mine! Am aranjat să fim primiţi imediat în casa miliardarului.

Amândoi coborâră în stradă, de unde plecară cu automobilul spre vila miliardarului. Pe drum, doctorul Winston povesti lui Percy:

— Târziu noaptea, mă întorceam de la un pacient al meu. Trecând pe lângă vila lui Vanderstyft, am văzut că poarta parcului se deschide brusc şi că un bătrân servitor se năpusteşte afară, fiind cât pe ce să mă doboare la pământ. El s-a scuzat, spunându-mi că are neapărată nevoie de un medic.

La răspunsul meu că sunt medic, m-a dus într-o cameră de la primul etaj al vilei, unde zăcea întins pe jos stăpânul sau. Din primul moment, am observat o disperare cumplită, imprimată în trăsăturile feţei cadavrului. După prima examinare, am constatat că moartea se produsese cu o oră înainte. N-am putut observa nicio leziune exterioară şi de asemenea nicio urmă a vreunei otrăviri. Mă aflam deci în faţa unei enigme.

După puţin timp, a venit şi profesorul Hennyson, medicul casei, care fusese chemat telefonic, şi s-a raliat rezultatului examinării mele. După toate probabilităţile, Vanderstyft a murit din cauza unui acces de cord. Totuşi, cazul mi s-a părut enigmatic. De aceea, m-am dus imediat la mister Spencer, preşedintele clubului Excentric, căruia i-am solicitat concursul.

Dis-de-dimineaţă, va veni la faţa locului o comisie de anchetă. Până atunci, camera va rămână închisă şi totul neschimbat. Vei avea deci prilejul, mister Stuart, să-ţi

formezi o părere asupra celor întâmplate!

Percy Stuart, care ascultase atent cele spuse de medic, dădu din cap.

— L-am cunoscut şi eu pe Vanderstyft. Era înalt şi uscăţiv, dar foarte sănătos. După părerea mea, putea să ajungă la o vârstă foarte înaintată.

— Aceasta e şi părerea mea!

Maşina se opri în faţa vilei miliardarului. Cei doi vizitatori fură întâmpinaţi de un servitor cu părul cărunt, anume Mac. El îi concluse într-o cameră de la primul etaj, unde aprinse lumina electrică. Uitându-se de jur împrejurul acestei camere spaţioase, Percy înţelese că Vanderstyft fusese un colecţionar pasionat. În dulapurile mari de sticlă din cameră, se aflau tot felul de antichităţi rare şi preţioase: monede vechi, vase, arme etc.

Observând privirile lui Percy, bătrânul servitor îi explică:

— Stăpânul meu ţinea foarte mult la aceste obiecte vechi. Chiar în seara aceasta, s-a adus în casa noastră un vechi dulap italian, recomandat. De nu ştiu cine stăpânului meu. Încă de alaltăieri, cumpărase acest dulap.

Bătrânul servitor arătă spre un dulap înalt, care se afla într-un colt al camerei. Percy Stuart se apropie de colţul camerei. Dar piciorul său se lovi de un corp moale, care zăcea lângă dulap, fiind acoperit cu o pătură subţire. Doctorul Winston trase pătura la o parte, lăsând să se vadă cadavrul miliardarului.

Lui Percy Stuart îi trecu un fior rece prin şira spinării. Figura mortului exprima groază şi disperare.

— Am impresia că moartea l-a surprins în faţa acestui dulap! spuse Percy. Nu găseşti curios lucrul acesta, doctore!

— Da. Mă intrigă şi pe mine faptul acesta, dar n-am găsit nimic suspect!

Percy Stuart se adresă servitorului:

— Te rog să-mi spui tot ce ştii cu privire la acest dulap!

— Cu plăcere, dar nu ştiu prea mult! Săptămâna trecută, pe când mă aflam aici în cameră, pentru a face curăţenie, am auzit pe stăpânul meu vorbind la telefon. Era vorba de adresa unui colecţionar, pe care stăpânul meu o primise de la un cunoscut al său. De asemenea, era vorba şi despre un dulap.

— Şi cine a recomandat stăpânului d-tale să cumpere dulapul?

— Asta nu pot să vă spun, căci nu ştiu cu cine a vorbit la telefon bietul meu stăpân.

— Dar poate că ştii de la cine a fost cumpărat dulapul?

— Nu, nu ştiu nici lucrul acesta. Vă pot spune numai, că stăpânul meu s-a bucurat foarte mult de această achiziţie. Dulapul ne-a fost adus ieri seară, la orele 7. Când stăpânul meu s-a întors seara de la birou, a intrat imediat în camera aceasta, pentru a vedea dulapul. Era însă şi puţin amărât.

— Din ce cauză?

— Fiindcă nu fusese adusă şi cheia dulapului. Dat când am arătat stăpânului meu scrisoarea pe care o aduseseră hamalii, el s-a mai liniştit. Scrisoarea se mai aflã aci, pe birou.

Percy Stuart luă plicul de pe masă. Dinăuntru scoase scrisoarea, care răspândea un parfum, subtil. Scrisoarea conţinea numai următoarele cuvinte:

> «Cheia vă vom trimite-o abia mâine, căci trebuie puţin reparată«.

Nu exista nicio semnătură. Scrisul părea să fie al unei femei, iar plicul şi hârtia împrăştiau un vag parfum de liliac. Probabil că scrisoarea aceasta fusese expediată de o femeie.

Percy Stuart puse înapoi plicul pe birou şi examină apoi amănunţit dulapul. Observă că uşa dulapului avea pe dinafară diverse ornamente, printre care mai multe găuri

rotunde.

Tânărul sportsman rugă pe servitor să povestească mai departe.

— Spune-mi ce mai ştii despre dulap! Ce a mai făcut mister Vanderstyft?

— După câteva minute, în care timp a admirat dulapul, a coborât în sufragerie, deoarece obişnui să ia masa exact la ora 8. După masă, s-a urcat din nou în această cameră, spunându-mi că nu vrea să mai fie tulburat. La ora 11, trebuia să-i aduc o ceaşcă cu ceai.

M-am conformat întocmai. Dar, la ora 11, când am bătut la uşă, n-am primit niciun răspuns. Am deschis uşa şi am intrat înăuntru. Spre groaza mea, am văzut că stăpânul meu zace mort, lângă dulap. Cadavrul era rece. Am fugit ca nebun în stradă, unde am găsit pe acest domn.

La aceste cuvinte, bătrânul arătă spre doctorul Winston.

— Păcat că nu ştim cine a livrat dulapul! spuse Percy.

Bătrânul servitor se gândi câteva clipe. Apoi aducându-şi aminte de ceva, răspunse repede:

— Bine că mi-am adus aminte! Stăpânul meu înregistra într-un carnet toate obiectele pe care le cumpăra. Poate că a înregistrat şi acest dulap. Voi aduce imediat carnetul. Cred că e în dormitor.

După ce servitorul se îndepărtă, Percy Stuart îşi făcu din nou de lucru la dulapul italian. El îşi scoase din buzunar o cheie falsă şi, cu oarecare greutate, reuşi să deschidă uşa dulapului. Apoi, îşi aprinse lampa electrică de buzunar şi lumină interiorul gol al dulapului. Aerul dinăuntru mirosea a tutun.

Percy Stuart dădu din cap.

— Acum câteva ore, a fost cineva în acest dulap. Individul şi-a aprins şi o ţigară, ca să-i treacă mai repede timpul. Miliardarul Vanderstyft n-a putut fi omorât decât de necunoscutul care, ascuns în acest dulap, s-a introdus în vilă. Deşi închis înăuntru, a putut respira, căci

ornamentele de pe uşa de lemn a dulapului au mai multe găuri.

Medicul îşi încreţi fruntea.

— Dar cum a putut să iasă din dulap? Doar miliardarul nu primise încă cheia. Şi apoi, în ce fel a deschis dulapul domnul Vanderstyft?

— Îţi voi răspunde la ambele întrebări! Priveşte puţin la mecanismul de deschidere al dulapului. Poate fi deschis atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru. Criminalul din dulap avea o cheie asupra lui. El a deschis uşa şi a ieşit din dulap, în timp ce miliardarul îşi lua masa, jos în sufragerie. Apoi, a pus probabil cheia într-un plic, pe care l-a aşezat pe birou, pentru ca Vanderstyft să-şi închipuie că i-a fost trimisă înainte de termenul anunţat. După aceasta, necunoscutul s-a ascuns din nou în dulap, încuind uşa după el, căci mecanismul broaştei permite automat acest lucru.

Întorcându-se în această cameră, miliardarul a găsit plicul cu cheia pe birou şi s-a bucurat foarte mult. Şi-a închipuit, probabil, că plicul i-a fost adus între timp şi că servitorul a uitat să-i spună lucrul acesta. Apoi, când a vrut să deschidă dulapul, bietul om a fost omorât.

— De omul ascuns în dulap?

— Nu, cheia i-a provocat moartea!

— Cum asta? Nu înţeleg!

— Vei înţelege imediat, dacă vei asculta atent cele ce-ţi spun. Dulapul acesta italian e foarte vechi, din timpul evului mediu. În acea epocă, nobilii italieni ştiau să-şi extermine adversarii fără ca să se observe ceva. În acest scop, se foloseau de inele umplute cu otrava. Inelele aveau câte un arc şi câte un arc mic. La cea mai mică apăsare, acul înţepa pe adversari, introducând otrava în corpul lor. Existau şi coliere de acest fel.

Un obiect frecvent pentru exterminarea adv1ersarilor, era la nobilii italieni şi mecanismul broaştei de la uşa dulapurilor. Un astfel de mecanism are şi broasca

dulapului acestuia. De fapt, otrava se găseşte în cheie. Când cheia e vârâtă în broască şi apoi învârtită în mod obişnuit, de la stânga la dreapta, vârful unui mic ac pătrundea în mâna imprudentului, iar otrava îi intră în corp. După câteva minute, ei moare. Broasca nu poate fi deschisă fără pericol, decât dacă cheia o învârtită în mod invers, adică, de la dreapta la stânga.

Priveşte, dragă doctore! Ţine lupa mea şi uită-te la degetele mâinii drepte a lui Vanderstyft. Vezi un mic punct roşu la degetul cel gros? Această înţepătură i-a provocat moartea!

Medicul observă foarte desluşit micul punct roşu. În jurul înţepăturii, pielea avea o culoare albăstruie. Winston răspunse:

— Îngrozitor! Dar spune-mi, mister Stuart, ce a făcut apoi ucigaşul?

— Când şi-a văzut victima moartă, a ieşit din dulapul deschis, a luat cheia din mana mortului şi a închis la loc uşa dulapului. Apoi, a băgat cheia în buzunar şi s-a furişat din casa, fără ca să să-l observe cineva. Mâine — sunt convins de lucrul acesta — se va trimite la vilă, prin poştă, iar nu printr-un curier, o cheie inofensivă. Asasinul se simte în siguranţă deplină. Te asigur însă, dragă doctore, că-l voi descoperi şi că-şi va ispăşi pedeapsa!

Percy Stuart închise din nou dulapul. După aceasta, examina amănunţit camera şi găsi într-un coş de hârtie un alt plic, care mirosea însă a tutun, iar nu a parfum de liliac. Era, fără îndoială, plicul în care asasinul pusese cheia.

— Crima a fost comisă de un bărbat, în complicitatea unei femei! spuse Percy.

În acel moment, se întoarse bătrânul servitor.

— Iată carnetul stăpânului meu! spuse el.

Bătrânul înmâna lui Percy un carnet gros, legat în piele. Percy se aşeză la birou şi-l răsfoi. El dădu mulţumit din cap, căci găsise următoarea însemnare:

«Astăzi am cumpărat un splendid dulap din evul mediu, de la madame Piesele, strada 345, Nr. 116. Sunt foarte recunoscător lui B, că mi-a recomandat să cumpăr acest dulap, un exemplar foarte rar şi care m-a costat destul de ieftin. Chiar şi cheia dulapului e o raritate. Din păcate însă, trebuie reparată. Madame Fiesole şi-a luat obligaţia s-o repare şi să mi-o trimită mâine. Voi chema la telefon pe B. şi-i voi mulţumi pentru serviciul ce mi-a făcut«.

Câteva clipe, Percy Stuart rămase pe gânduri. Cine putea fi acest B.? Desigur, omul care a chemat la telefon pe miliardar şi i-a dat adresa italiencei. Păcat că Vanderstyft n-a scris numele întreg al acestui om!

Percy Stuart rugă pe medic şi pe bătrânul servitor să păstreze cel mai strict secret asupra constatărilor făcute. Nimeni nu trebuia să ştie că e la mijloc o crimă. În interesul cercetărilor, era nevoie ca lumea să rămână la credinţa că miliardarul murise din cauza unui atac de cord.

Tânărul sportsman mai ceru lui Mac unele amănunte, cu privire la felul de trai al fostului său stăpân. Din răspunsurile bătrânului, nu putu însă să tragă concluzii precise.

Mac era de cincisprezece ani în serviciul miliardarului. El nu ştia dacă fostul său stăpân a avut rude sau prieteni apropiaţi. Miliardarul trăia foarte izolat şi nu primea vizite decât foarte rar. De asemenea, bătrânul nu ştia dacă există sau nu vreun testament. Percy Stuart rămase foarte nedumerit de acest lucru.

— Bietul meu stăpân, — spuse servitorul era voinic şi sănătos, aşa că nu se gândea la moarte!

— Totuşi, nu se poate ca un om atât de bogat să se îngrijească din timp de averea lui. M-ar mira foarte mult ca Vanderstyft să nu-şi fi lăsat un testament!

— Nu, nu şi-a făcut testamentul!

— Poţi susţine cu toată certitudinea lucrul acesta?

— Da, sunt convins! De când mă aflu în serviciu, ştiu că notarii Craig & Smidth erau singurii care se ocupau de afacerile stăpânului meu. Dacă mister Vanderstyft şi-ar fi făcut testamentul, nu l-ar fi putut depune decât în mâinile lor. Or, ştiu de la fratele meu, care se află de 20 de ani în serviciul acestor notari, că fostul meu stăpân n-a făcut acest lucru.

Cazul devenea din ce în ce mai misterios.

II. Surprize

A doua zi dimineaţa, când Bob Poggy, tânărul servitor a lui Percy Stuart, întră în biroul stăpânului său, constată că acesta plecase de acasă. Pe birou însă, servitorul găsi următoarea scrisoare pe care i-o lăsase lăsase Percy:

> «Du-te imediat în cartierul de est al oraşului şi caut-o pe madame Fiesole. Locuieşte în strada 345, No. 116 şi se ocupă cu vânzarea de antichităţi. Încearcă să afli cât mai mult despre această persoană. Fii însă foarte atent, ca să nu atragi nicio bănuială asupra ta. Îmi vei raporta imediat ce vei fi cules ceva informaţii.
>
> Percy Stuart«.

Comisiunea de anchetă, din care făcea parte şi un judecător de instrucţie, precum şi un medic legist, se deplasase la vila miliardarului Vanderstyft. Medicul legist se raliase părerii profesorului Hennyson, şi anume că miliardarul a murit din cauza unui atac de cord.

Percy Stuart, asistând şi el la anchetă, privea atent pe toţi membri comisiei. Unul singur din ei, pe care nu-l cunoştea, îi atrase atenta. Era de statură înaltă şi avea faţa rasă. Din când în când, necunoscutul arunca priviri repezi spre Percy Stuart, mişcându-şi nervos o servietă de piele neagră.

La un moment dat, el se apropie de Percy, se înclină şi-l întrebă:

— Vă interesează acest caz banal?
— Da! Dar pot să ştiu cu cine am onoarea?
— Numele meu e Blackwater! Sunt avocat.
Conversaţia lor fu întreruptă de judecătorul de instrucţie care comunică tuturor că ancheta e terminată. Dar, în momentul următor, Blackwater se apropie cu paşi repezi de preşedintele comisiei şi, adresându-se tuturor, spuse:
— Vă rog, domnilor, să mai aveţi câteva clipe de răbdare! Trebuie să vă fac o comunicare. Vă rog să chemaţi şi personalul de serviciu, căci vreau să citesc testamentul, în prezenta tuturor!
— Testamentul! întrebă uluit bătrânul Mac.
— Da, mister Vanderstyft mi-a predat încă de acum trei luni testamentul său. Vă rog să chemaţi întreg personalul!
În timp ce bătrânul Mac se duse să adune personalul de serviciu, Percy Stuart se întreţinu, foarte mirat, cu doctorul Winston. Ei amândoi ştiau secretul omorului.
După ce intrară toţi oamenii de serviciu, avocatul Blackwater îşi deschise servieta şi scoase dinăuntru testamentul miliardarului.
Primele capitole ale testamentului arătau că Vanderstyft lasă o frumoasă avere întregului personal de serviciu. Dar lucrul acesta nu interesa prea mult pe Percy Stuart. A doua parte a testamentului, redactată pe scurt, aducea mari surprize, de natură să provoace agitaţie în rândurile celor prezenţi. Vanderstyft destăinuia un mare secret. Şi anume că avea un fiu, lăsând ca moştenitor principal pe acest fiu sau familia lui. Cine era acest fiu şi unde se afla el, nu se arata în testament.
După citirea testamentului, comisia de anchetă îşi consideră misiunea terminată. Judecătorul de instrucţie şi ceilalţi membri ai comisiei se îndepărtară. Percy Stuart părăsi ultimul camera, frământat de gânduri. Deodată, o mână i se puse pe umăr. La spatele său se afla avocatul Blackwater.
— Prezenţa dvs. aici e poate determinată de

presimţirea că decedatul v-a lăsat vreo însărcinare? întrebă el.

— Prostii! răspunse Percy, posomorât. Am cunoscut pe Vanderstyft, dar ce putea el să-mi ceară?

— Asta n-o ştiu, dar trebuie să vă predau o scrisoare din partea mortului!

Avocatul înmâna tânărului sportsman un pilc gros de pergament, purtând o mulţime de sigilii.

— Şi ce cuprinde această scrisoare? întrebă Percy.

— Regret, că nu vă pot informa! Plicul l-am căpătat sigilat. Mi-a fost predat în aceeaşi zi cu testamentul. De ademenea, am primit însărcinarea ca, după moartea lui Vanderstyft, să vă predea acest plic. M-am conformat şi am onoare să vă salut!

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele avocatului. El se înclină şi plecă. În fata vilei, Percy Stuart era aşteptat de doctorul Winston.

— Ce surpriză! Miliardarul să-şi lase testamentul la un avocat, care nu-şi practică profesia la New York decât de un an!

— Hm, cunoşti pe acest avocat!

— Nu-l cunosc mai de-aproape! Am auzit vorbindu-se la club despre el. Până anul trecut, îşi avusese biroul la San-Francisco. Circulă zvonul că a fost nevoit să părăsească San-Francisco, din cauza unor nereguli. Dar, după cum ţi-am spus, nu ştiu nimic precis! Ce spui însă de surpriza că Vanderstyft avea un fiu!

— Dar ce spui d-ta de surpriza că Vanderstyft mi-a lăsat şi mie o însărcinare! Acum câteva minute, avocatul Blackwater mi-a predat această scrisoare. Pilcul poartă, într-adevăr, scrisul lut Vanderstyft şi mi-e adresat mie.

— Asta e, într-adevăr, o mare surpriză! Sunt curios să ştiu ce vrea Vanderstyft de la d-ta!

— Dacă vrei să mă însoţeşti acasă, vom citi împreună scrisoarea!

— Cu plăcere, căci dispun de două ore libere! Plecară

amândoi cu maşina şi ajunseră în câteva minute în faţa vilei tânărului sportsman, din Central-Parc. După ce intrară în birou, Percy Stuart deschise scrisoarea şi citi conţinutul:

«Către mister Stuart, New-York«

«Am avut onoarea să te cunosc personal şi ştiu că eşti pe cât de curajos, pe atât de inteligent. De aceea, te rog să te ocupi de o chestiune, care constituie una din ultimele mele dorinţe! Lumea se va mira, desigur, că nu mi-am depus testamentul la notarii mei Craig şi Smith. N-am făcut acest lucru, fiindcă ambii, fiindu-mi prieteni, mi-ar fi pus unele întrebări, la care n-aş fi vrut să răspund. Pe scurt, n-am vrut să vorbesc de fiul meu. Dacă lucrul acesta se va afla după moartea mea, mi-e perfect egal.

Acum 25 de ani, am început să-mi strâng averea, departe, în ţinuturile cu bogate mine de aur din Colorado. Pe atunci iubeam o tânăra fată, anume Mary Randolph. Nu ne-am putut căsători, căci în regiunea izolată unde ne aflam nu era niciun preot. După câtva timp, Mary a dat naştere unui copil, iar la două zile după naştere, ea a murit. Copilului i-am dat numele de Fred Randolph, Trebuie să mărturisesc, că m-am interesat prea mult de acest copil. L-am lăsat în îngrijirea unei femei indiene, anume Tokanah, care ţinea mult la el. Aşa de mult, încât într-o zi a fugit cu copilul. Toate cercetările mele ulterioare de a-l găsi n-au dat niciun rezultat. Camarazii mei m-au sfătuit să nu-mi fac inimă rea. Şi, într-adevăr, încetul cu încetul, am uitat de copil. Zece ani mai târziu, m-am stabilit în San-Francisco, unde, datorită unor speculaţii reuşite, am câştigat o avere imensă. Apoi, am plecat la New-York, unde am rămas până acum. Dar aici, cuprins de remuşcări, am întreprins toate cercetările, pentru

descoperirea fiului meu dispărut. O simplă întâmplare mi-a venit în ajutor. Într-o zi, citind un afiş al circului «Barnum« am dat de numele «Fred Randolph, renumitul călăreţ«. Imediat, mi-am închipuit că e vorba de fiul meu. Asistând la primul spectacol, l-am recunoscut, căci semăna foarte bine cu răposata lui mamă, Mary Randolph.

Nu m-am apropiat de fiul meu, căci n-aş fi vrut să se afle în societate. Antrenat de afaceri, am uitat din nou de el. După câţiva ani, cuprins iarăşi de remuşcări, m-am hotărât să-mi recunosc fiul. Circul era însă plecat în turneu, prin Europa. Sunt ferm decis ca, la reîntoarcerea circului, să-mi recunosc fiul. Dacă voi muri însă înainte de întoarcerea fiului meu, te las pe d-ta, mister Stuart, drept, executor al testamentului. Fred Randolph rămâne principalul meu moştenitor. În cazul că nu va mai fi în viată, date fiind pericolele meseriei de artist de circ, soţia şi copiii lui trebuie să-mi moştenească averea. Dacă nu-i căsătorit, întreaga mea avere mobiliară şi imobiliară va reveni societăţilor de binefacere. Fiul meu poate fi recunoscut datorită unui tatuaj de pe pieptul său, reprezentând o gheară de vultur.

Îţi mulţumesc, mister Stuart, pentru serviciul ce-ţi cer!

Elizah Vanderstyft«.

— Voi face tot posibilul să îndeplinesc ultima dorinţă a lui Vanderstyft. Dar, de asemenea, voi continua cercetările pentru a da de urmele celui ce a asasinat pe sărmanul miliardar.

— Circul Barnum s-a întors ieri din Europa, observă Winston.

— În cazul acesta, mă voi duce imediat la circ. Dacă Fred Randolph ar fi ştiut ceva despre conţinutul acestei

scrisori, bănuielile de asasinat ar putea să cadă asupra lui. Ar însemna că Blackwater a trădat conţinutul scrisorii. Nu-mi vine însă să cred, deoarece circul s-a întors abia din Europa, iar chestiunea cu dulapul italian datează de câteva zile. E un mister la mijloc!

Doctorul Winston se întoarse la spital, iar Percy Stuart se deghiza şi se costumă ca artist şomer, pornind apoi spre circul «Barnum».

III. O constatare surprinzătoare

Dându-se drept artist de circ fără angajament, Percy Stuart se introduse într-un mic bar al artiştilor circului Barnum. Diferiţii artişti se odihneau după repetiţia de după amiază. Atenţia lui Percy fu atrasă de un tânăr blond, de o statură herculiană.

Un alt artist, se adresase tânărului blond:

— Fred, astă seară vei câştiga inimile tuturor femeilor, dacă vei lucra tot aşa de frumos, ca la repetiţia generală.

— Mie nu mi-a plăcut cum ai călărit azi! spuse Percy, intrând nepoftit în vorbă. «Eu pot lucra mai bine«.

— Ceilalţi artişti din jurul lor, izbucniră în hohote de râs. Fred răspunse:

— Ţine-ţi gura, tinere, dacă nu vrei să te culc la pământ!

— Bagă de seamă, Fred Randolph, căci înainte de a putea să ridici braţul, te fac piftie.

Înfuriat, Randolph vru să lovească pe Percy, dar acesta sări repede într-o parte. Apoi, aplică o lovitură dibace de pumn lui Fred, care se prăbuşi la pământ. Prefăcându-se speriat, Percy se aplecă să-i dea ajutor şi-i desfăcu cămaşa la piept. Spre marea sa surpriză, nu văzu nici un tatuaj.

— Unde e gheara de vultur? îl întrebă încet Percy Stuart.

Fred Randolph se făcu palid.

— Ştii ceva...?

Percy Stuart dădu repede din cap şi-şi ridică adversarul în picioare. Călăreţul se adresa colegilor săi, spunându-le:

— E un vechi cunoscut al meu din San-Francisco. Abia după gluma de adineauri l-am recunoscut.

Apoi, Fred se adresă lui Percy:

— Hai în garderoba mea!

Ajungând în cabină, Percy Stuart spuse scurt:

— D-ta nu eşti Fred Randolph!

— Da, nu simt Fred! Acum, când m-ai descoperit, spune-mi câţi bani vrei, ca să taci din gură!

Nu-mi trebuie niciun ban, dacă-mi spui unde se află adevăratul Fred Randolph!

— La ultima repetiţie generală din turneul nostru european, Fred a fost trântit de cal şi a rămas mort pe loc. Cum a doua zi trebuia să înceapă turneul şi cum pentru Fred Randolph se făcuse foarte multă reclamă în Europa, direcţiunea circului se găsea într-o mare încurcătură. Eu eram cel mai bun călăreţ al circului, după Randolph. De aceea, direcţiunea mi-a făcut propunerea să joc sub numele său. Şi crede-mă, că nu i-am făcut numele de ruşine! Seamăn foarte bine cu el, iar singurul lucru care-mi lipseşte este tatuajul de pe piept.

— Dă-mi unele relaţii despre mort! Fred era căsătorit?

— Bietul băiat a fost foarte de treabă, dar închis la suflet. La noi, trecea drept căsătorit. Dar el nu vorbea niciodată despre aceasta. Ştiu însă că trimitea, în mod regulat, anumite sume de bani în America.

De altfel, Fred n-a contestat niciodată că n-ar avea soţie şi copii.

— A recunoscut lucrul acesta?

— Nu, nici asta! Nu ne vorbea nimic despre chestiunile lui familiare.

— Se ştie la circ că d-ta nu eşti adevăratul Fred Randolph?

— Câţiva din artişti ştiu că el a murit. De altfel, ştirea morţii lui a apărut, pe scurt, într-un ziar american. Astăzi însă, întreaga chestiune e dată uitării.

— Unde trimitea banii Fred Randolph?

— Mi se pare că în orăşelul Silverston din Colorado.

Percy Stuart mulţumi artistului, asigurându-l că nu va spune nimănui cele ce a aflat. Apoi, se duse la un oficiu poştal şi trimise o telegramă autorităţilor din Silverston, întrebând dacă locuieşte acolo soţia sau familia lui Fred Randolph. Întrucât expediase telegrama cu răspuns plătit, era sigur că va primi foarte curând răspunsul.

....

Acasă, Percy Stuart găsi pe Bob Poggy, care-şi începu raportul:

— Magazinul de antichităţi din strada 345 nu mai există! Am sosit acolo tocmai în momentul când se muta. Am intrat în vorbă cu fiul îngrijitorului de casă, care e de aceeaşi vârstă cu mine. El mi-a spus că madame Fiesole n-a avut de fapt un magazin, ci o simplă locuinţa, care şi aceasta era numai pe jumătate mobilată. Într-o cameră, italianca ţinea tot felul de obiecte vechi. Jim, băiatul îngrijitorului, le-a văzut. Între altele, a văzut un dulap vechi, pe care însă l-a vândut de puţin timp. Madame Fiesole nu avea o firmă înregistrată. Locuise acolo numai opt zile, după care s-a mutat din nou.

— Vasăzică, n-ai văzut-o?

— Nu! Când am ajuns în faţa casei, madame Fiesole era plecată. Jim mi-a povestit că s-a dus să-şi depoziteze, obiectele vechi într-un magazin. Când am ajuns eu acolo, camioanele transportau mobilele din celelalte camere. Mi-au plăcut foarte mult, căci erau frumos lucrate şi de culoare albă.

— Apoi?

— Fiindcă mă curiozitase faptul că o femeie tânără şi frumoasă face comerţ de antichităţi, am vrut să văd dacă mobilele obişnuite le transportă în acelaşi loc, unde trimisese obiectele vechi. M-am aşezat într-un camion şi am călătorit fără să fiu observat. Camionul s-a îndreptat spre estul oraşului, ajungând într-un cartier foarte frumos. Am putut constata că mobilele, acestea n-au fost transportate la depozitul, unde fuseseră trimise

antichităţile.

— Dar unde au fost duse mobilele?

— La avocatul Blackwater, Washington-Square 23.

Percy Stuart tresări.

— Nu te-ai înşelat, Bob?

— Nu, căci am întrebat pe un servitor, spunându-i că vreau să vorbesc neapărat cu doamna. El mi-a răspuns că nu este acasă.

Percy Stuart începea să vadă acum clar lucrurile. Desigur că avocatul Blackwater era asasinul miliardarului. Comisese crima, având de complice pe madame Fiesole, care numai de formă se dăduse drept negustoreasă de antichităţi. Dealtfel, în registrul miliardarului asasinat era scris: «B. mi-a recomandat să cumpăr un dulap...« Nu putea fi vorba decât de Blackwater. Probabil că în dulap se ascunsese chiar el, folosindu-se apoi de cheia cu otravă, pentru a omorî pe Vanderstyft.

Dar ce-l determinase oare pe Blackwater să comită omorul şi ce profita el din asta! Din testamentul pe care-l primise, avocatul nu putea şti decât că Vanderstyft avea un fiu. Celelalte amănunte se aflau în scrisoarea sigilată.

Repede, Percy Stuart îşi deschise sertarul biroului, scoţând plicul şi scrisoarea. Abia acum observă că sigiliile mai fuseseră rupte odată. În felul acesta, Blackwater citise conţinutul scrisorii. Apoi, lipise la loc sigiliile.

Pe de altă parte, Blackwater ştia, desigur, că adevăratul Fred Randolph e mort. Că să-i reuşească planul, ticălosul îşi luase o complice, pentru a o da drept soţia artistului mort. Această femeie era probabil madame Fiesole, care deschisese, pentru opt zile, aşa-zisul magazin de antichităţi. Ea va încerca să apară pe scenă drept văduva lui Fred Randolph.

«Dacă telegrama din Silverton îmi aduce ştirea că Randolph nu era căsătorit, atunci strâng laţul!« exclamă Percy.

Şi, într-adevăr, după câteva minute, un curier, îi aduse mult aşteptata telegramă. În acelaşi moment, sună la

telefon doctorul Winston.

— Ce e, doctore! întrebă Percy.

— Soţia lui Fred Randolph şi micul ei copil au fost internaţi azi în spitalul meu! Ea a încărcat să se sinucidă, aruncându-se într-un râu de la marginea oraşului, împreună cu micul ei copil. Fiind însă observată şi salvată la timp, împreună cu copilul, au fost aduşi cu Salvarea la spitalul meu. Ea mi-a povestit că soţul ei, Fred Randolph, a murit într-un accident la circ şi că, drept semn distinctiv, avea un tatuaj pe piept.

Percy Stuart întrerupse convorbirea şi desfăcu răspunsul telegrafic din Silverton. Îi citi repede conţinutul:

«Vă comunicăm că Fred Randolph, despre care ne cereţi relaţii, nu este căsătorit şi nu are copii. Banii pe care-i trimitea erau destinaţi unei bătrâne indiene, anume Tokanah, care a crescut pe Randolph«.

IV. Clarificarea

Imediat apoi, Percy Stuart se puse în legătură cu poliţia, dându-i toate amănuntele asupra acestei complicate chestiuni.

Prefectul de poliţie puse la dispoziţia lui Percy un comisar şi câţiva poliţişti, care-l însoţiră într-o maşină la vila avocatului Blackwater. Acesta îşi lua tocmai masa de seară, când servitorul îi anunţă vizita lui Percy Stuart. Avocatul îl primi imediat.

— Ah, ce surpriză! spuse el! Desigur că ai venit în chestiunea scrisorii lui Vanderstyft!

— Da, dar mai întâi te rog să-mi dai cheia dulapului în care te-ai ascuns!

Avocatul tresari speriat şi se făcu palid la faţă.

— Nu înţeleg, mister Stuart!

— Pentru ce ai desfăcut sigiliile scrisorii pe care Vanderstyft ţi-a încredinţat-o să mi-o predai mie?

Blackwater îşi scoase repede revolverul din buzunar, îndreptându-l asupra lui Percy.

Dar Percy i-o luă înainte. Dintr-o lovitură, îl făcu să scape revolverul din mână. În momentul următor, îşi făcură apariţia în cameră cei cinci poliţişti. Ei puseră cătuşe lui Blackwater şi-l transportară la prefectura de poliţie.

Însoţit de comisarul de poliţie, Percy plecă imediat spre spital. Aici, fură introduşi în camera complicei avocatului. Fiind luată din scurt, ea mărturisi că e sora lui Blackwater şi că a fost determinată de acesta să-i fie complice, pentru a putea intra amândoi în posesia averii, lăsate de

fostul miliardar. Tânăra femeie mai mărturisi faptul că, fiind bună înotătoare, nu se temuse să se arunce în apă.

După scurt timp, Blackwater şi sora apărură în faţa juraţilor. Avocatul fu condamnat la moarte, iar sora lui scăpă cu câţiva ani de închisoare.

Imensa avere a lui Vanderstyft fu împărţită societăţilor de binefacere.

Între timp, clubul Excentric trimise lui Percy Stuart

Cea de a 140-a însărcinare.

«Cu prilejul serbării zilei Independenţei, organizată de guvernatorul din Milwauke, un cunoscut cămătar din acel oraş a fost omorât în condiţii misterioase.

Percy Stuart e însărcinat să descopere pe criminal«.

«Excentric-Club«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 140 de volume:

63. Regele covboylor.
64. Moara de pe raul Gila
65. Nufărul din Florida.
66. Rebeliunea din Havanna.
67. Tiranul din Sango Domingo
68. Fenomenul din Panama
69. Furtul mărcii poștale „Venezuela"
70. Aurul ucigator.
71. Patru săptămâni de exploarare.
72. 500 de Mille pe fluviul Amazonelor
73. In umbra Morții
74. In avion de asupra Saharei.
75. Enigma din Madeira.
76. Misterul vieții eterne.
77. Frumoasa din Sevilla.
78. Comoara generalului francez.
79. Doamna cu crini.
80. Regele șahului.
81. Patru săptămâni între apași.
82. Vinovat sau nu?
83. In ghiarele pasiunii.
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Venetia
87. Sărmanul milardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Banditul din BlackHills
90. Intre canibali.
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 113
93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbănă.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morții
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio Gila
99. Prințesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoșilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur
106. Lacul înghețat.
107. Copilul tribului
108. Minunea.
109. Țara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Pușcăriașul din Noua-Caledonie.
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu bicicleta
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericitilor.
116. Steaua.
117. In Kaffa.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In țara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerșetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de țigan
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreței.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stâlpului.
133. Sub străzile New-Yorkului
134. Schimb fatal.
135. Serul.
136. Misterul Moartei.
137. Călugărul din Lincoln.
138. Crima în Film
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua Independenței.

Noui volume în pregătire!

Editura „Excentric Club", Cernăuți. Căsuța Poștală 28.
Aprobat deServ. Cenz, al Pref.. jud. Cernăuti 18-5 1934.